

[Indenrigsministeren]

lang række rejsekonti placeret under de enkelte udgifts- og forvaltningsområder.

Budget- og regnskabsrådet har endvidere konstateret, at indholdet af disse rejsekonti vil være af meget forskellig karakter. Kommunalpolitikeres rejseudgifter vil således omfatte udgifter ved kortere rejser inden for samme amt, rejser i forbindelse med kurser og møder indenlands og eventuelle udenlandsbesøg. Tilsvarende gælder for kommunale embedsmænd.

Budget- og regnskabsrådet har på denne baggrund indstillet, at der ikke fra indenrigsministeriets side stilles krav om udskillelse af rejseudgifter. Man finder således, at værdien af den yderligere information, som opnås ved en særskilt registrering af egentlige rejseudgifter, ikke står mål med de omkostninger, som er forbundet hermed.

Jeg kan tiltræde budget- og regnskabsrådets indstilling.

Man vendte herefter tilbage til dagsordenens punkt 2, der var:

2) Forespørgsel til ministeren for kulturelle anliggender:

Forespørgsel [om bevillinger til kulturelle formål] af Poulsaard (FP) og H. C. Hansen (FP).

(Forespørgsel nr. XXVIII).

Forhandlingen genoptoges.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg vil gerne begynde med at sige i anledning af mine ord for et øjeblik siden om kulturinteresse fra hr. H. C. Hansens side og bevillinger, at jeg er skam ked af, hvis mine bemærkninger kunne opfattes som et angreb på hr. H. C. Hansen. Sådan var de ikke ment. Det kunne jeg slet ikke forestille mig, for det var jo kun en gentagelse af, hvad hr. H. C. Hansen havde sagt til mig i formiddags, nemlig at han syntes, det var en skam, at vore kulturværdier blev nedbrudt, men at han ikke agtede at stemme for en særbevilling for at bevare dem. Hvis jeg har misforstået det, hvad jeg ikke mener, jeg har, eller hvis hr. H. C. Hansen er kommet til en bedre erkendelse i pausen i denne debat, vil jeg da gerne spørge igen: er det hr. H. C. Hansens agt at stemme for en særbevilling til bevarel-

se af vore kulturskatte? Det kan hr. H. C. Hansen få lejlighed til at svare på om et øjeblik, og det skulle glæde mig meget, om der lå noget bag hr. H. C. Hansens ord om at bevare vore kulturskatte, så man ville bevilge nogle millioner kroner til at lette på det.

Jeg vil derefter vende mig til selve forespørgselsdebatten, og da vil jeg gerne begynde med et par citater fra nogle af de foregående ordførere. Først fra venstres ordfører, fru Mette Madsen, der sagde, at kulturen må dele skæbne med andre af samfundets områder i en krisesituation. Og kulturministeren, der sagde, at udviklingen i kulturbevillinger er gået i stå siden 1972, og at det er indlysende, at det er nødvendigt at vise tilbageholdenhed. Kulturministeren fortsatte derefter med at sige, at man alligevel måtte gøre sig megen anstrengelse, og understregede, at det jo også var sagt i oktober. Men det, der interesserer mig i denne forbindelse, er selve denne udgangsholdning: kulturen må dele skæbne med andre. Når der skal indskrænkes, må man forstå, at også kulturen skal være tilbageholdende. Ministeren siger, at der i virkeligheden ikke har været større udvikling i kulturbevillingerne siden 1972, og at det er indlysende, at man må være tilbageholdende.

Når jeg har taget dette frem, er det, fordi jeg gerne vil rejse det spørgsmål: kan det, der ligger i disse udtalelser, være et rimeligt udgangspunkt i en krisesituation? Spørgsmålet er da for mig, om vi ikke netop i krisetider har ekstra meget brug for at besinde os på, hvad dansk kultur er. Og burde der ikke være en særlig anledning til at bevilge kultur støtte i de år, der er gået siden 1972? 1972 var det år, da vi vedtog, at vi ville samarbejde i EF med det øvrige Europa.

Der siges jo så smukt, oversat fra latin, at når der er krig, så må andet vige, herunder det åndelige liv. Jeg tror, det er en forkert betragtning. Når man tænker på, hvad der blev skabt f. eks. i England af musik under den anden verdenskrig eller i en by som Leningrad, der år igennem var udsat for konstant belejring, så tror jeg ikke på, at den gamle romerske betragtning var rigtig, og jeg tror slet ikke, at det er én, man skal prøve på at efterleve. Netop i krisetider, hvor en almindelig reaktion jo er den, at nu samler man sig om det, der engang var, bør man dog stille det spørgsmål, om man ikke skal